

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

SERIE DE AUTOR

MIHAIL DRUMEȘ

*ELEVUL DIMA
DINTR-A
ȘAPTEA*

EDITURA
ART

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Fata gazdei.....	17
În gazdă la Dona Bianca	22
Carnetul lui Magotu.....	25
Lotte nu mă bagă în seamă	28
Prima zi de școală	32
<i>Gaudeamus igitur</i>	39
Un mic incident.....	47
De la școală citire.....	51
Zorile unui mare vis	61
<i>Un simulacre des jeux de l'amour</i>	66
„Încearcă să mă săruți!“	71
Insula fără nume	77
Vacanța de Crăciun.....	87
Domnișoara Lidia.....	89
Razna	95
Lotte e geloasă?	99
Logica dragostei.....	105
În ora de franceză	107
Centrala expediției transoceanice.....	110
Cea dintâi femeie.....	116
Eroul zilei	125
La „nimfe“	131
Un raport cu... cântec.....	143
Falanga.....	151
18 mai 1914	154

O bătaie și o fericire	159
O nouă comoară	166
Piere un vis	175
Sfârșitul anului școlar	186
Vacanța mare	197
Regența Grigoriei	201
Josefina de Beauharnais	209

PARTEA A DOUA

Institutul „Profesor Pleșea“	215
Secretul lui Șoimaru	220
Bacanta Grete	231
Taxa lui Rogvaiv	240
Ziua de naștere a lui Lotte	244
Pisc și prăpastie	254
Cununa de lămâiță	261
Plecarea spre țărnițe necunoscute	266
Cel din urmă drum	273
O noapte de veghe	281
Vești din lumea cealaltă	286
O misiune îndeplinită	288
Înfrângerea lui Attila	294
Exilat de la Leagăn	306
O sculptură de Canova	314
Când toată firea doarme	321
Secretarul general în inspecție	328
Ancheta	333
Călimara cu bucluc	344
Isprava lui Păleață	357
„Sentința“	367
„Vrem dreptate pentru Dima!“	373

Vești neplăcute	383
Nori negri pe cerul nostru	387
Popescu Anatolie	397
O zi grea	402
Aripi frânte	409

PARTEA A TREIA

În vâlmășag	421
Audiența	427
Bătălia cu secretarul general	432
„Pompadura“	438
Marea întrebare	448
Logodna	452
Romeo și Julieta	458
Visul unei nopți de iarnă	467
Pregătiri pentru marea călătorie	470
Sonata lunii	474
Visătorii trăiesc încă	482
<i>O, temps, suspends ton vol!</i>	489
O bucurie neașteptată	496
O veste bună, alta rea	500
1 decembrie	504
Sinucigașii de la Hotel Europa	511

DUPĂ CINCISPREZECE ANI

Pe fereastra deschisă, un om se-apeacă spre trecut	525
De ce calci pe amintiri?	531
„ <i>Mais où sont les neiges d'antan?</i> “	536
<i>O, quae mutatio rerum!</i>	542

lui Robespierre, pe când Alina Barbu trăiește, se bucură de viață, culege succese ori de câte ori apare pe scenă și a ajuns o mare vedetă.

Într-o noapte, pe când visam cu ochii deschiși, am plănuit cum să fac cunoștință cu ea. Peste doi ani, când voi fi student, mă voi duce la Operă cu un buchet mare de gladiole. Ea, foarte intrigată, se va întreba cine-i tânărul care i-a dăruit florile. A doua seară îi voi trimite încă un buchet, și tot așa, vreme de o săptămână, până când, în sfârșit, îi voi strecura cartea mea de vizită: *Grigore Dima, student la Filozofie și Litere*. Cred că are s-o impresioneze teribil și atunci va trimite numaidecât după mine. Eu, de cum voi pune piciorul în cabina ei, am să cad în genunchi foarte teatral și am să-i spun cu tremolo în glas: „Zână din *O mie și una de nopți*, aștern inima mea zdrobită la picioarele tale!” Cred că e o frază de mare efect... Și-i a mea, n-am citit-o nicăieri. Alina îmi va întinde mâna ei de fildeș și, după ce mă voi ridica de jos, se va prăbuși la pieptul meu, gemând sfâșietor: „Cât te iubesc, Grig! De ce m-ai făcut să sufăr atâta timp? De ce nu te-ai arătat mai curând, om cu inimă de piatră ce ești!...” și ne vom săruta de sute de ori!

După asta va urma căsătoria. Dacă părinții mei se vor împotrivi să iau de nevastă o cântăreată celebră, voi prefera să fiu, mai degrabă, dezmoștenit, decât să renunț la aleasa inimii mele.

Mai târziu mi s-a părut prea pueril planul de cucerire cu florile și prăbușirea în genunchi.

M-am apucat să-i scriu o scrisoare lungă, să-i declar deschis cât de mult o iubesc și cât de fericită aș face-o dacă s-ar mărita cu mine când voi ajunge student. Până atunci, să ne logodim în taină și să ne sărutăm doar. Trebuia, totodată, s-o previn să nu-l mai iubească pe acel Grig care-i

uită fotografiile pretutindeni, fiindcă nu-i vrednic de ea. Să-l abandoneze cât de curând, căci e urât.

N-am izbutit să aștern niciun sfert din scrisoare. Nu-mi plăcea, frazele erau prea sărace, parcă le înveșmântasem în zdrențe. Am rupt-o în bucățele. Voiam să-i trimit Alinei un răvaș de dragoste cum nu s-a mai scris până astăzi.

Fata gazdei

Tata mă trezește din visarea pe aripile căreia am zburat tot timpul. Am ajuns la măgura Străjștilor și acum trebuie să coborâm din trăsură, pentru că urcușul e anevoios.

Sus pe coamă stă înfipt Hanul lui Cristea, bătut de vânturi și de ploii. În vale, se așterne Cetatea Banilor, cu casele lipite una de alta, din care nu se văd decât acoperișurile roșii. Dincolo, peste așezarea omenească, licărește Jiul, subțirel ca un șarpe de argint care se strecoară agale prin bogăția de verdeață a zărilor.

Intră în oraș prin bariera Cărcii. Pe străzi, oamenii mișună încoace și încolo ca furnicile, umblă trăsuri cu cauciucuri la roți și chiar automobile, iar neguțătorii ambulanți își strigă marfa. Tot peisajul acesta citadin îmi trezește un simțământ calduț de mândrie. Eh, eu am văzut minunățiile Parisului și Londrei, în urechi îmi sună și acum tumultul și fierberea marilor bulevarde.

Dar acolo mă simțeam mic, neînsemnat, străin... Aici, în schimb, sunt în largul meu, voi ține orașul în brațe, pentru că în mine sălășluiesc dimensiuni uriașe ale atâtor metropole, voi domni ca un voievod de baștină pe meleagurile acestea...

Trecem prin fața unei clădiri arătoase, unde s-a adunat o grămadă de oameni cu boccele în mâini și copii stângaci de la țară.

— Ce-i aici? îl întreb pe tata.

— E Școala Normală.

Mai mergem câtva, apoi trăsura se oprește:

— Am ajuns!

— Da? fac mirat și sar pe trotuar. Mă dor oasele de atâta ședere.

Așadar, aici am să locuiesc? și surâd îngăduitor gândului. Casa e în fundul curții: o îngrămadire de ziduri fără noimă, cu geamlâc în față. Îmi plac, în schimb, grădinița, care e bine îngrijită, și mai ales un nuc uriaș, care-și întinde umbra până-n stradă. Sub el sunt o măsuță de fier și două scaune pliante. Aici o să stau să învăț, când o fi timpul bun, îmi fac socoteala.

O femeie înaltă și bine legată, cu o aluniță pe obraz, ne întâmpină în prag. Tata mă prezintă, și eu îi sărut mâna. E gazda mea. Mă privește surâzând, cu un fel de uimire. Îi spune tatei:

— Ce băiat voinic și frumos!

Complimentul îmi displace, e prea pe față. Ne poartă în casă. Suim câteva trepte și intrăm într-un antreu cu oglinzi multe, iar de aci, într-o odaie împodobită cu scoarțe oltenești. Ne așezăm la o masă. Gazda vorbește cu tata. Nu mă amestec în discuție, o cântăresc, trăgând spre ea cu coada ochiului. Pare să fi fost frumoasă, urmele supraviețuiesc încă. Are ochi mari și sprâncene groase, iar nasul e acvilin. Toate astea îi dau un aer de distincție, deși nu e îmbrăcată elegant.

O slujnică urâtă foc și desculță aduce pe tavă lichior. Beau un păhărel. Mmm! E tare bun! Aș mai cere unul, dar nu e cuviincios.

— Aș putea, vă rog, să văd camera? întreb.

— De ce nu? spune gazda și strigă din nou slujnica. Condu-l pe domnul în odaia de lângă sufragerie.

Mă iau după ea și pătrund într-o săliță îngustă și întunecoasă. De o parte și de alta se înșiră câte două camere cu ușile vopsite în gri. Intrăm pe dreapta.

— Asta e, domnișorule...

Îmi plimb privirile, cercetător, împrejur. Camera e cochec mobilată și plină de soare. Îmi place toaleta, care are o oglindă mare de cristal, până în pământ. Pot să mă văd întreg în ea. Asta e bine. În colțul dinspre ușă e un garderob vechi. În partea cealaltă, de-a lungul peretelui, un pat cu tăblii, strălucitor de curat.

— Hm! nu prea e modern, dar merge...

Lângă pat, în dreptul ferestrei, o masă cu etajeră pentru cărți. Etajera îmi place. Pe pereți atârnă o mulțime de tablouri și fotografii cu rame ieftine. Am să spun să le scoată. După ce isprăvesc examenul, o întreb pe slujnică:

— Mai aveți băieți în gazdă?

— Avem, pe domnișorii Nicu, Gigi și Magotu.

— Cum ai zis? Magotu? fac nedumerit.

Mi se pare că n-am auzit bine. Ea izbucnește în râs. E arămie la față, cu ochii mici și gura mare. Probabil țigăncușă, și râde întruna, fără noimă.

— De ce râzi? o-ntreb, și atunci ea fuge și mă lasă singur.

— E toantă rău asta...

Dau să mă întorc în sufragerie, unde e tata. Deschid o ușă și rămân înghețat în prag: o fată înaltă și subțire, într-o cămășuță roz, care-i vine până la genunchi, se îmbracă pesemne. Când mă vede, se trage înapoi și sloboade un țipăt. Nu-mi trece prin minte să închid ușa la loc, decât peste câteva clipe, atât de buimăcit sunt din cauza acestei

întâmplări neașteptate. Și nici nu-mi vine în minte să îngăimesz o scuză. Nu știu cum am plecat și m-am pomenit în antreul cu geamlăc. Tocmai atunci moș Ioniță, siroind de sudoare, aducea bagajele să le așeze în cameră, la locul lor. Intru în sufragerie când tata număra banii scoși din fișic.

— Ți-a plăcut camera? mă întreabă gazda.

— Da, doamnă, foarte mult.

— De ce ai roșit? mă cercetează tata.

— I-am ajutat lui moș Ioniță să urcăm geamantanele, mint eu.

Ba nu, zău, ce s-ar fi putut spune?

Tata mă crede. Acum trebuie să mergem la liceu. Își ia rămas-bun de la gazda mea și-i recomandă să fie foarte severă cu mine. Liceul nu e departe. Cred că în zece minute aș putea ajunge pe jos.

Nu-mi iese din cap întâmplarea de adineauri. Ce neghiobie! Cum am putut să greșesc ușa, când era atât de simplu? A fost parcă un făcut! Cine o fi fata aceea? Poate vreo elevă în pensiune sau chiar fata gazdei? Cum am să dau ochii cu ea, ce figură are să facă după întâmplarea aceea stupidă? Doar am văzut-o în cămașă, cu picioarele goale. Ciudat, nu-mi amintesc deloc dacă era frumoasă.

Pătrundem în anticamera cancelariei, ticsită de părinți și copii. Aici o să avem de așteptat, gândesc eu, văzând atâta lume... Dar toți se dau la o parte când îl văd pe tata și-i deschid drum. Oare gravitatea figurii (e, într-adevăr, foarte grav și distant) ori eleganța lui vestimentară să-i fi impresionat? Chiar și ușierul îl poștește numaidecât, peste rând, în cancelarie.

Directorul liceului șade copleșit îndărătul unui birou masiv. Nu știu de ce mi-l închipuiam înalt, impunător, cu barbă mare, revărsată pe piept. Nu e nici pe departe așa. E

scund, puțintel la trup, cu chelie și mustați lungi. În afară de asta, poartă ochelari. Când ne vede, se ridică și vine la noi. După ce-i strânge mâna tatei, mi-o întinde și mie. Apoi mă bate amical pe umeri și-mi spune:

— Ei, tinere, sper să fim prieteni.

Nu știu ce să-i răspund. Mă chinuiesc mult, dar nu pot găsi un răspuns în pripă. Atunci îi zâmbesc, și cred că e mai potrivit așa. După ce vorbește câteva minute în șoaptă cu tata, plecăm întins la bibliotecă, să cumpărăm manualele școlare. Nu-i chip, e atâta îmbulzeală, că nu se poate răzbate până la vânzătorii.

— Ai să ți le cumperi singur, după-amiază, spune tata.

Trebuie să ne despărțim, el se duce la prefectură, unde are niște treburi de pus la cale, și de-acolo pleacă îndărăt, la Dimești. Îi sărut mâna, deși nu-mi place acest obicei ancestral, pe care tirania tatei mi-l impune. După ce pleacă, hoinăresc în neștire pe străzi, căscând uneori gura pe la vitrine. Vreau să mă familiarizez puțin cu centrul orașului.

Încerc o ciudată stare sufletească. Sunt, parcă, nedumerit că oamenii trec indiferenți pe lângă mine, fără să-mi arunce măcar o privire. Și doar am trăit nu mai puțin de 15 ani în străinătate, mișcându-mă pe multe meridiane. Hotărât, astea sunt prostii!... Ca și când ar scrie pe fruntea mea că am colindat lumea în lung și-n lat. Totuși, geografia pe care am trăit-o mi-a strecurat o tainică superioritate, de care mă simt mândru. Și chiar m-a făcut să mă cunosc mai bine.

Intru la cofetăria Moderna și cumpăr o cutie cu fructe glasate și una cu fursecuri pentru mama. Apoi fug la han, unde a tras moș Ioniță, și-i încredințez pachetele.

Mă întorc la noua mea locuință. E cam târziu și nu vreau să mă aștepte cu masa.

Libris

În gazdă la Dona Bianca

Respect pentru oameni și cărți

— Ai venit la timp, mă întâmpină gazda. Masa e gata. În sufragerie găsesc trei băieți care întorc capul, măsurându-mă lung din creștet până-n tălpi.

— Băieți, vi-l prezint pe noul vostru coleg, domnul Dima.

Ne strângem mâinile, zâmbind cu răceală. Apoi mă așez.

— Domnul Goanță, ori n-am auzit bine? mă adresez celui mai vârstnic dintre tovarășii mei.

— Ce Goanță? sare Nicu. Îl cheamă Magotu toată ziua. Așa-i spunem toți.

Râd. Îmi aduc aminte de vorbele slujnicei. E adevărat, prin urmare. Înțeleg acum de ce l-au poreclit astfel. E negricios la față, cu maxilarul de jos ieșit în afară și ochii mici, duși în fundul capului. Cel vizat îl muștră pe colegul lui, din priviri. Cu toate astea, e simpatic și vioi, deși urât foc. Are picioarele îndoite, ca două paranteze.

Vine și fata pe care am zărit-o la sosire. Nu se aștepta să mă găsească aici și face un gest de surprindere. Se vede că e stingherită și roșește ușor. Nici mie nu mi-e tocmai la îndemână, pentru că aici, față de toată lumea, nu pot să-mi cer scuze pentru cele întâmplate. Trec câteva clipe grele. Gazda ne scoate din încurcătură și mi-o prezintă:

— *Mia bambina*, Charlotte.

Îmi întinde mâna, dar nu îndrăznesc s-o privesc. Așadar, o cheamă Charlotte, ca pe iubita lui Werther. Ne așezăm la masă. Magotu mă întreabă:

— În ce clasă ești?

— Într-a șaptea.

— Atunci sunteți colegi, spune Nicu.

— Da? Îmi pare bine. Am putea să ne așezăm amândoi într-o bancă.

Magotu primește numaidecât.

În timp ce prânzim, comeseții încep să mă descoasă pe toate părțile. Vrând-nevrând, le povestesc peregrinările familiei mele din țară în țară. Toți se miră și mă privesc admirativ. Nu le vine să creadă că până acum n-am urmat deloc la școală.

— Ce e tatăl matală? se interesează Nicu, din fire cam curios.

— A fost ministru plenipotențiar.

— Și acum nu mai e?

— Nu. L-au rechemat. A avut un conflict cu noul ministru de Externe, și acum lucrează la un studiu despre istoria diplomației, din care a și apărut primul volum, iar mama traduce opera lui Dickens.

Magotu exclamă hohotind:

— D-aia nu-i bine să fii ministru, că te dă jos și rămâi cu buzele umflate.

Râd și ceilalți. Le explic că tata n-a rămas cu buzele umflate, că e profesor la Universitate, dar și-a luat un concediu de la catedră, să scrie pe îndelete cartea.

Nicu mă întreabă dacă știu bine franțuzește și englezește.

— Destul de bine. Tot așa cum vorbești dumneata românește.

— Bărbierală! strigă Magotu.

Nu înțeleg ce vrea să spună. Nicu îmi explică superior semnificația cuvântului și se miră de naivitatea mea. Nu sunt naiv, dar dacă nu l-am auzit niciodată, cu ce sunt de vină?

— Numai între haimanale se vorbește astfel, spune gazda. I-a „atins“, dar ei nu se sinchiesc de atâta lucru.

— Te-ai învățat cu dumnealui la Damigeană, șoptește
 Re Nicu în urechea lui Magotu.

Aflu că Damigeană e profesorul de franceză.

Mi-i cam ciudă că domnișoara Lotte nu mă întreabă nimic. Se vede că e supărată încă. În două rânduri o surprind că se uită la mine pe furiș. E aproape măslinie la față, are ochii migdalați, cu sprâncene lungi și subțiri, ca în jurnalele de modă, și părul negru, strălucitor. Poartă o rochie albă, care o prinde bine. Însă, orice-ar face, nu se poate asemui cu Alina Barbu – degeaba.

Stă lângă mine și asta pare că o stingherește. Într-un rând, scapă furculița jos, iar eu mă aplec și o ridic. Îmi mulțumește greu, îmbufnată.

Aflu că Nicu e într-a VI-a Normală. Așadar, are să termine chiar anul ăsta. Gigi e și el în clasa a VII-a, la comerț. Îl credeam mai mic, fiindcă e slab și pipernicit, din cauza cocoșei. Are însă fața albă ca laptele, cu trăsături regulate, încât aș putea spune că e frumos. Trebuie să sufere mult din pricina infirmității, de aceea arată atât de timid și de tăcut. N-a scos o vorbă în timpul mesei.

Când se servește compotul, Lotte face o mișcare greșită și varsă castronașul pe rochia ei albă.

Mamă-sa o ceartă.

— Ce-i cu tine, *mia bambina*?

Sar eu, sare și Gigi să o ajutăm să se șteargă. Dar ea, roșie ca focul, plânge de ciudă și fuge în odaia ei, trântind ușa.

Mă întristez. Nu știu de ce mă simt vinovat de întâmplarea asta. Cred că din pricina mea Lotte a răsturnat castronașul cu compot...

M-aș duce să-i cer iertare, dacă nu mi-ar fi teamă c-o întârât mai rău.

Carnetul lui Magotu

După-masă, Magotu și Nicu vin la mine în cameră, vor să-mi ajute la despachetarea lucrurilor. Mă pizmuiesc pentru că eu am o odaie singur, pe câtă vreme ei trebuie să stea laolaltă. Mă întreabă cât plătesc pensiunea. Nu știu, tata nu mi-a spus, nici eu nu l-am întrebat.

— Aici ai s-o duci ca-n sânul lui Avram, zice Magotu. Eu stau de trei ani, acum intru în al patrulea și, slavă Domnului, n-am de ce mă plânge. Gazda e bună ca plăcinta cu mere.

— Dar bărbatul ei? întreb.

— N-are bărbat. A murit acum opt-nouă ani.

— Vasăzică madam Bordenache e văduvă? Nu știam.

— Pardon, Dona Bianca, mă corectează Magotu. Să nu-i zici „madam”, că se supără.

— E italiancă?

Magotu râde:

— Dacă o cheamă Bianca, ce vrei să fie, cehoslovacă? Are dreptate, din cauza asta îi spune fie-si *bambina*.

— Dar bărbatul ei tot italian era?

— Ba nu, român sadea. A ținut o băcănie în Piața Nouă, e mult de-atunci. O să-ți povestească ea.

— A fost marinar pe vremuri, mă lămurește Nicu, și făcea curse la Istanbul. Acolo a cunoscut-o pe „madam” și s-au îndrăgostit, mă înțelegi. Însă ea e de fel din Reggio, Sicilia, stabilită mai demult cu părinții la Constantinopol.

Magotu mi-arată pe perete o fotografie veche, cu ramă din scoici, care o înfățișează pe Dona Bianca cu bărbatu-său, ca mireasă și mire. Gazda mea, în rochie albă, purtând o cunună de lămâiță pe cap, arată ca o zeiță. Dacă nu mi-ar fi spus Magotu, n-aș fi recunoscut-o, într-atât e de schimbată. Numai nasul i-a rămas același.

Mă uit la fotografia bărbatului ei: n-am văzut până acum un ginere care să poarte barbă. Din cauza asta, pare mult mai vârstnic. Nu știu de ce nu mă pot obișnui cu gândul că el este tatăl domnișoarei Lotte. E ciudat că-mi pare rău, mă întristează fără motiv.

— I-a rămas Donei Bianca ceva avere după bărbatul ei?

— Aș, nu se prea vede. Altfel, n-ar lua elevi în pensiu-ne. Trăiește și ea, săraca, pe spinarea noastră.

— Dar casa este a ei?

— De unde! Stă cu chirie.

Desfacem pachetele. Mama mi-a pus înăuntru o mulțime de bunătăți: cozonaci, prăjituri, șunci și fructe. Lui Magotu îi sclipesc ochii.

Îl invit să ia ce-i place, și el n-așteaptă să-i spun de două ori: îmbucă repede câteva prăjituri și aproape o jumătate de cozonac cu nuci. Nu mă dumiresc cum de-i este așa de foame. Abia a trecut o jumătate de oră de când ne-am ridicat de la masă.

Nicu se mulțumește cu o pară. I se face și celuiilalt poftă de pere și dă gata câteva, cât ai clipi.

Nicu, văzând asta, nu se poate stăpâni și-i strigă:

— Ho, nesățiosule! Ho, burtă spartă! Apoi se întoarce spre mine și zice: Dă-l afară, că-ți înfulecă toate prăjiturile.

Magotu, drept răspuns se uită mai întâi la ceas, pe urmă, foarte liniștit, scoate din buzunar un carnet și însemnează: *La 14 septembrie 1914, ora 2:20, adus injurii, făcându-mă „nesățios” și „burtă spartă”.*

Sunt nedumerit.

— De ce-l notezi acolo?

Magotu surâde cu importanță și-mi explică:

— Mă-sa mi l-a dat în primire. Mi-a spus: „Ai grijă de el, să nu umble haimana, să nu se apuce de băut, să nu umble după fete.” Eu răspund de educația lui, am promis solemn. D-aia mi-am cumpărat carnetul, la o notă rea,

dacă se obrăznicește – tranc! – îl însemnez colea. Când o veni, i-l arăt: „Poftim, madam, aici sunt delictele odraslei matală, cercetează și aplică-i constituția!”

— Idiotule, îl apostrofă Nicu furios, pe mă-ta s-o strigi „madam”!

Magotu scoate din nou carnetul cu pricina și, foarte calm, însemnează:

La 14 septembrie 1914, ora 2:25, apostrofat: „idiotule” și a insultat-o pe mama, spunându-i „madam”.

Pune creionul în teacă și tot așa de calm vâră carnetul în buzunar.

— Nu trebuie să te superi, intervin împăciuitor pe lângă Nicu.

— Cum să nu mă supăr? Crezi că glumește? N-am pățit-o, de două ori, anul trecut? Ți-o coc eu, hipopotamule!

Magotu, mereu netulburat, însemnează și de astă dată: *hipopotam.*

— Ți-ai luat o sarcină cam ingrată, îi spun. N-ar fi mai bine să ții carnetul mereu în mână?

— O să-ți mut fâlcile! Își iese Nicu din fire și se repede să-l pocnească.

Prind de veste și-l împiedic.

Magotu, netulburat ca o statuie, notează în carnet tentativa. Adevărat, Nicu ăsta, mărunț de statură, aproape pitic, cu capul cât o portocală, e plin de vioiciune și neas-tâmpărat, poate să-l bată lesne pe Magotu. Cestălat însă e croit din altă stofă. Oricât ar fi de provocat, se stăpânește. Nu răspunde decât... însemnând în carnet.

La drept vorbind, îmi place Magotu. E simpatic și are un fel de a fi original. Afară de asta, se lipește ușor de cineva. Cred că o să ne împrietenim.